

12.1.2025 - I ve Tvých těžkostech je Bůh s Tebou – Jozef

Čtení: Genesis 37,9-35; Gen. 42,21-22

Písně: 497 – Tobě, Pane dík; Kdo je tím králem slávy; Nikdy nekončící milost; 732 – Do tvých starostí; 717 – Tvá, Pane, láska nám sílu dává; Vzáývám Tvoje svaté jméno

Jak jsou nebesa vyšší než země....

Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. **Já tě vyučuji tomu, co je ku prospěchu, uvádím tě na cestu, po níž půjdeš.**“ (Izaj. 48,17)

Krásná slova obsahující úžasné zaslíbení.

Všemohoucí Bůh, který přebývá v nepřístupném světle (1 Tim. 6,16), který stvořil vše, co vzniklo (Jan 1,3), a který vše udržuje slovem své moci (Žid. 1,3), dal lidem, kteří uvěřili v jeho Syna, Ježíše Krista, právo stát se jeho dětmi (Jan 1,12). **Posvěcení, kterého se jim dostalo přijetím Krista, není založeno na nějakých zásluhách nebo „vlastním přičiněním“, ale je dáno na základě spásné milosti. Ti, kdo ji přijali, se stali královským kněžstvem** (1 Petr. 2,9). Nebyl to však jednorázový akt přijetí, po kterém by zůstali sami. Právě o tom hovoří výše citované zaslíbení. **Milosrdný a slitovný Bůh se stává Učitelem, který se postará o rozvoj a formaci těch, kdo mu svěřili svůj život; dobrým Otcem, který vychovává své děti láskyplným, ale ukázněným způsobem.**

Obtížné cesty

Při čtení dějin Izraele, jak jsou zaznamenány na stránkách Bible, se můžeme domnívat, že cesta, po které je Bůh vedl, jim nemusela být vždy příjemná. Čtyřicet let putování po poušti? Putování do Babylonu s cejchem otroctví, který je tížil na ramenou? Tyto příběhy nám ukazují, že někdy je cesta člověka důsledkem jeho minulých rozhodnutí. Bůh dal jasně najevo, kvůli jakým odchylkám půjde vyvolený lid do zajetí. Předtím to bylo reptání a nevíra, které Izraelcům uzavřely krátkou a přímou cestu do Kanaánu.

Procházet různými životními zkouškami je samozřejmě těžké a nepříjemné. Když čelíme nespravedlnosti, je těžké se usmívat. Když nám do života vstoupí bolest, nemoc, utrpení – je těžší vyzařovat radost, než když nás čeká povýšení v práci, zvýšení platu a všichni kolem nás jsou zdraví. Je pro nás snazší čelit životním těžkostem, když víme, čemu nás mají naučit. Ne vždy je nám to však jasné a myslím, že ani vždy nebude. Někdy si musíme vystačit s úžasným ujištěním Písma, že Bůh působí všechno k dobrému těm, kdo milují Boha (Římanům 8,28). Někdy nepochopitelné cesty nejsou důsledkem neposlušnosti, ale naopak vedou k vidění Boží slávy.

Josefův příběh je toho dokonalým příkladem.

Po mnoho let čelil těžkostem, které si nezasloužil. Jeho rodní bratři ho prodali jako otroka do Egypta. Jaké myšlenky asi vířily hlavou mladého muže? Možná mu hlavou stále znovu procházela myšlenka, že všemocný Bůh jeho praděda

Abraháma, děda Izáka a otce Jákoba na něj zcela zapomněl. Perspektiva, která se v té chvíli rozprostírala před očima jeho duše, byla perspektiva těžkého života v otroctví, bídného osudu odsouzeného k přízni či nepřízni pánů; touha, strach, tvrdá práce, dřina a utrpení. V Egyptě věrně sloužil tomu, kdo ho koupil, ale když odmítl mít sex s jeho ženou, byl jí obviněn ze znásilnění a poslán do vězení. Tam seděl léta takřkajíc zapomenut. Co se muselo odehrávat v mysli tohoto muže, který důvěřoval Bohu a znovu a znovu procházel ohněm? Ale Bůh skutečně ve všem spolupracuje k dobrému s těmi, kdo ho milují.

Ale i tehdy Bůh v tomto sklíčeném mladíkovi viděl budoucího správce Egypta, toho, kdo zachránil zemi – která se stala jeho druhou vlastí – i svou vlastní rodinu před hladomorem. Někdy to dělá zvláštními způsoby a není naší úlohou posuzovat, zda je to logické, nebo ne. Jistě, mnohem častěji to bude způsoby, které by člověk nevymyslel. Oheň těžkých zkušeností připravil Josefa na úkol, který pro něj Bůh v budoucnu připravil. Říká se, že co tě nezabije, to tě posílí. Je v tom zrno božské pravdy. Když se Josef nakonec stal po faraonovi druhou nejdůležitější osobou v Egyptě, necítil zášť vůči bratrům, kteří ho v minulosti bili a prodávali. Už tehdy pochopil, že to všechno nebylo dílem nespravedlivé náhody, a tak s nimi promluvil: Bůh však zároveň naplánoval i dobro, aby dosáhl toho, co je dnes – aby zachoval početný lid naživu! „Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid.“ (1 Mojž 50,20).

Nejobtížnější cesta

Nakonec se podívejme na nejtěžší cestu, jakou jsme kdy na zemi prošli. Na krvavě poznamenanou cestu, která vedla Božího Syna na Golgotu. Všemohoucí vyčerpaný; Dokonalý obtížený hříchem; Spravedlivý obtížený vinou; Milovaný, který se stal prokletím (pro nás! Gal 3,13); Nesmrtelný v počáteční agónii; Věčný na prahu smrti. Kristus nešel touto cestou kvůli svým vlastním chybám, hříchům nebo omylům. Kráčel po cestě, kterou mu vytyčila milostí naplněná, milující a spravedlivá vůle svrchovaného Boha. **Kráčel touto cestou, abychom já i ty, mohli přijmout milost spasení a věčného života.** Abychom měli podíl na bohatství slávy, která je podílem svatých na jeho dědictví (Efez 1,18).

Vyšší cesty

Ne vždy pochopíme, proč přesně byly okolnosti našeho života vytvořeny Bohem. Na to, co se kolem nás děje, se obvykle díváme z lidského hlediska, z něhož můžeme vidět jen velmi omezenou perspektivu. Jako křesťané bychom se však měli snažit vidět život z Božího úhlu pohledu. Petr byl důrazně pokárán, když to nedělal. Sám Pán Ježíš mu adresoval velmi ostrá slova: *Jdi mi z očí, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože neuvažuješ po Božím způsobu, ale po lidském* (Matouš 16,23). Pokud budeme uvažovat pouze lidsky, bude pro nás často velmi obtížné pochopit Boží vedení, *protože Mé*

myšlenky nejsou vaše myšlenky a vaše cesty nejsou Mé cesty, praví Hospodin, ale jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou Mé cesty vyšší než vaše cesty a Mé myšlenky vyšší než vaše myšlenky (Izaj 55,7-8).

Boží cesty jsou vyšší než naše cesty. Všemohoucí Bůh, jehož moudrost je nezměrná (Žalm 147,5; Izaj 40,28) - který je sám jejím zdrojem – **zná dokonale nás, své stvoření. Zná nás mnohem lépe, než my sami sebe** – neboť se poznáme tak, jak se poznáme, až přijde dokonalost (1 Korint 13,10-12). Náš Stvořitel a Otec také nejlépe ví, co se potřebujeme naučit, co se nám (nebo druhým kvůli nám) vyplatí. **Můžeme důvěřovat, že cesta, kterou před nás postaví, nás dovede k cíli, abychom především dosáhli cíle víry – spásy duše** (1 Pet 1,9).

Sliby

Někdy, když se cítíme ztraceni a nejsme schopni vidět Boží záměr v tom, čím procházíme, je užitečné obrátit se k Božímu slovu. Je to neochvějný zdroj síly a útěchy. Ne v každé situaci nám Bůh zjeví, proč jsou věci takové, jaké jsou. Poskytuje nám však jistotu, díky níž mu můžeme v každé situaci důvěřovat: *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.* (Římanům 8,28). Protože víme, že Bůh působí, aby všechno napomáhalo k dobrému, ať už jsou okolnosti jakékoli, **můžeme si být jisti, že cesta, kterou nás vede dokonalý, milující Učitel, je tou cestou, kterou máme jít; že nás učí, co se nám vyplatí.**

V Božím slově najdeme ještě více úžasných zaslíbení, kterých se můžeme držet jako kotvy, když naši duši bičují různé životní bouře nebo pochybnosti. *I poznáš, že já jsem Hospodin, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne.* (Izaj 49,23). A navíc: *Ať se zaradují všichni, kdo se k tobě utíkají; věčně budou plesat, když je budeš chránit, jásosem tě budou oslavovat ti, kdo milují tvé jméno.* (Žalm 5,12) Ačkoli tedy nemusíme být vždy schopni (v daném okamžiku) jasně vidět smysl zkoušek, kterými procházíme, můžeme si být jisti, že náš Bůh všechno působí k dobrému; také slíbil, že ti, kdo v něj důvěřují, nebudou zklamáni. A věrný je ten, kdo dal zaslíbení, je hoden naší důvěry.

Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. (Žalm 116,7)

Témata ATM – Ježíšova podobenství

Kdosi řekl, že jsme všichni tvořeni příběhy a o Ježíšových příbězích to platí dvojnásob. Ježíšova podobenství dodnes nepřestávají inspirovat i udivovat nejen svou formou, ale také svým obsahem.

Podobenství o dvou dlužnících - Luk 7:36-50 je součástí jednoho z nejemotivnějších a nejdojemnějších příběhů Nového zákona. Jde o text plný napětí, nevyřčených urážek i zápasu o duši dvou lidí a možná celé vesnice. Je to ale zároveň i text, který dost bolestně ukazuje na stav, kdy se komunita věřících stane místem pouze pro zbožné a exklusivním klubem pro dokonalé, kteří ztrácí schopnost empatie. Ježíš, ale neustále problematizuje to, kdo je a

kdo není outsider v Božím království, kdo vchází a kdo ne, kdo ho zná a kdo nikoli. Kdo je skutečným dlužníkem, kdo zdravým a kdo nemocným.

Hřích a dluh je v Aramejštině totéž slovo. Vidíme zde geniální Ježíšovu schopnost zareagovat, aniž by ponižoval a útočil. Připravil podobenství jako past, která Šimonovi velmi jemným způsobem pomohla vidět pravdu o sobě i situaci, kterou měl před očima, a měla ho přesvědčit, že projev ženiny lásky byl skutečný a že jej musí přijmout. Podobenství okamžitě evokuje další otázku – kdo je větší hříšník – dlužník – žena nebo Šimon? Kdo více miluje Boha, kdo skutečně potřebuje odpuštění? Šimon je lapen svými vlastními slovy. Je Ježíšem donucen uznat realitu pokání a projevu lásky hříšné ženy.

Celý text zde končí základní otázkou, kterou nikdo v domě nemohl obejít. Kdo je Ježíš? Buď byl Ježíš mladým kazatelem bez špetky slušného chování, anebo byl tím, kdo má moc odpouštět hříchy. Božím synem a Mesiášem.

Podobenství o dvou dlužnících je o vděčnosti a lásce, které jsou odpovědí na Boží milost.

Minulost je historie, budoucnost je tajemství, ale Bůh nám dává tuto chvíli nyní. Tento Bohem darovaný čas je příležitostí k novému začátku pro ty, kdo ještě nečiní pokání ze svých hříchů k Pánu Ježíši.

V novém roce s Pánem Ježíšem, proč ne? On je počátek i konec! Alfa i Omega!

Budme vytrvali v modlitbách, a kdo to ještě nezkusil, tak chci Vás povzbudit k modlitbám. Stojí to za to ...
Váš Štěpán M.